

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: V. B.**, zastoupen opatrovníkem Mgr. M. J., asistentem Nejvyššího správního soudu, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2005, č. j. 24 Az 140/2004 - 26,

takto:

- I.** Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 2. 2004, č. j. OAM - 6531/VL - 07 - P05 - 2003, bylo řízení o udělení azylu žalobci (dále jen „stěžovatel“) zastaveno podle § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž mj. požádal o ustanovení zástupce soudem. Krajský soud usnesením ze dne 26. 8. 2004, č. j. 24 Az 140/2004 - 18, stěžovateli zástupce ustanovil, přičemž ve výroku usnesení uvedl, že jej ustanovuje pro řízení o kasační stížnosti. Jelikož však v uvedené době nebyla žádná kasační stížnost podána a probíhalo pouze řízení o žalobě, je zřejmé, že se jednalo o ustanovení zástupce pro řízení před krajským soudem, přestože nebylo vydáno opravné usnesení podle § 54 odst. 4 ve spojení s § 55 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Totéž vyplývá i z dalšího postupu krajského soudu, který při ústním jednání dne 30. 3. 2005 na výše uvedené usnesení odkázal. Rozsudkem blíže označeným v záhlaví pak krajský soud stěžovatelovu žalobu zamítl. Rozsudek byl ustanovenému zástupci doručen dne 11. 4. 2005.

Dne 25. 4. 2005 byla ke Krajskému soudu v Ostravě podána kasační stížnost spolu s žádostí o ustanovení zástupce, obě podepsané jménem V. B.. Z úředního záznamu ze dne 9. 5. 2005 (na č. l. 37 soudního spisu) však vyplývá, že stěžovatel výše uvedenou kasační stížnost nepodal, přičemž výslovně prohlásil, že podpis na ní není jeho popisem. Stěžovatel sám podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost dne 17. 5. 2005. V ní uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud stěžovateli zaslal poučení o složení senátu na adresu uvedenou v kasační stížnosti, zásilka se však vrátila zpět s tím, že stěžovatel je na uvedené adrese neznámý. Z tohoto důvodu soud učinil dotaz na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, evidenční odbor, z jehož sdělení ze dne 5. 2. 2007 vyplývá, že stěžovatelův současný pobyt není nejméně od 29. 5. 2006, kdy mu skončila platnost víza za účelem strpění, znám. Z tohoto důvodu byl stěžovateli ustanoven opatrovník.

Podle § 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění před nabytím účinnosti zákona č. 350/2005 Sb. tj. před 13. 10. 2005, soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce) a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Podle článku IV. upravujícím přechodná ustanovení zákona č. 350/2005 Sb., o kasační stížnosti ve věci azylu podané proti rozhodnutí krajského soudu vydanému do dne nabytí účinnosti tohoto zákona rozhodne Nejvyšší správní soud podle dosavadních právních předpisů. Protože v daném případě krajský soud rozhodl, jak shora uvedeno, dne 30. 3. 2005, tj. před účinností tohoto zákona, při přezkumu žalobního řízení na základě kasační stížnosti stěžovatele se Nejvyšší správní soud musel řídit zákonem 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do nabytí účinnosti zákona č. 350/2005 Sb. Na základě shora uvedených skutečností má Nejvyšší správní soud za prokázané splnění podmínky podle § 33 zákona o azylu, neboť místo stěžovatelova pobytu není známo již devět měsíců.

Nejvyšší správní soud přitom vycházel z konstrukce Hlavy IV zákona o azylu nazvané „Přezkum rozhodnutí ve věci azylu soudem“ a dovodil, že jsou důvody zastavení řízení před soudem aplikovatelné jak v případech řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného, tak v případech řízení o kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajských soudů. Aplikace samotného ustanovení § 33 zákona o azylu totiž není omezena toliko na řízení o žalobě, z použití slova „žalobce“ za slovy „žadatel o udělení azylu“ v § 33 nelze dovodit, že by jím nemohl být žalobce po podání kasační stížnosti (stěžovatel po podání kasační stížnosti své primární postavení žalobce neztrácí).

Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. řízení zastavil, neboť tak pro případ, že nebude možno zjistit místo stěžovatelova pobytu, stanoví § 33 zákona o azylu.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť v případě zastavení řízení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu